

Arrest

nr. 324 832 van 9 april 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 maart 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 9 april 2024 met refertenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 26 maart 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 september 2023 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 5 maart 2024 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan verzoekster wordt ter kennis gebracht op 6 maart 2024. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 07.09.2023 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burgervan de Unie.

Betrokkene vroeg op gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde E. M. S. (...) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt."

Als bewijs van bestaansmiddelen van de referentiepersoon legt betrokkene volgende documenten voor:

- Attest afgeleverd door de CM dd. 12.09.2023 waaruit blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is en voor de periode van 01.03.2023 tot en met 31.08.2023 een gemiddelde uitkering van 1679,78 euro heeft ontvangen.

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen. Immers, een gemiddeld maandelijks inkomen van 1679,78 euro is niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Dit komt – op het moment van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging – immers neer op een bedrag van 2008,32 euro per maand en heden zelfs op 2048,53 euro per maand.

Overeenkomstig het bepaalde in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijke situatie een behoefteanalyse te worden doorgevoerd.

In dit kader van de behoefteanalyse dient vooreerst opgemerkt te worden dat op de bijlage 19ter dd. 19.05.2023 uitdrukkelijk werd vermeld dat 'voor zover de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast dienen de bewijzen van bestaansmiddelen vergezeld te zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.'

Betrokkene bleef ondanks deze uitdrukkelijke vermelding in de bijlage 19ter in gebreke om dergelijke bewijzen aan het bestuur over te maken terwijl hij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) blijkt alvast dat betrokkenen en huurovereenkomst hebben met de sociale huisvestingsmaatschappij BV Woonhaven Antwerpen.

Uit deze huurovereenkomst blijkt dat de referentiepersoon 169 euro aan maandelijkse huur betaalt. De marktwaarde van de woning is echter 453 euro per maand. De referentiepersoon heeft dus een aangepast bedrag gekregen, net omdat zijn inkomen zeer bescheiden is. Daar dient sociale huisvesting natuurlijk voor, om mensen die zich in een kwetsbare financiële situatie bevinden, toch een degelijke woongelegenheden te kunnen bieden. Maar dat wil ook zeggen dat de referentiepersoon eigenlijk al ten laste is van de Belgische overheden. Bovendien moet worden vastgesteld dat het huidige leefloon voor een persoon met gezinslast 1707.11 euro bedraagt en het inkomen van de referentiepersoon dus ook onder dat bedrag ligt. Dit terwijl in artikel 42, §1 net is opgenomen dat de eigen behoeften van de Unieburger en zijn gezinsleden in kaart moeten worden gebracht om na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Als het gemiddeld inkomen onder het leefloon zit, is het risico zeer reëel dat men reeds heden beroep moet doen op aanvullend leefloon of dat in de toekomst heel eenvoudig kan aanvragen en bekomen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter of art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig

acht. De Dienst Vreemdelingen zaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 40ter, 42, § 1, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"(...)"

4. In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5. Verzoekster is, zoals hierboven gesteld, de echtgenote van dhr. E. M. S. (...), een Belgische onderdaan. (STUK 11)

Op 07.09.2023 vroeg verzoekster de gezinshereniging aan in hoofde van haar echtgenoot op basis van artikel 40ter §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet, hetgeen geweigerd wordt omdat verwerende partij van oordeel is dat de voorwaarde van 'toereikende, regelmatige en stabiele bestaansmiddelen' niet is vervuld.

Verzoekster kan hier niet mee akkoord gaan.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)"

Artikel 42, §1 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"(...)"

6. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij de motiveringsverplichting, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Dit laatste houdt immers in dat verwerende partij de beslissingen op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu niet gebeurd...

Het klopt dat de referentiepersoon een uitkering van de mutualiteit (CM) geniet, daar hij niet werkzaam is wegens 66+% arbeidsongeschiktheid. (STUK 2)

Het betreft, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij stelt, wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten. De referentiepersoon is immers al sinds 2015 arbeidsongeschikt (staat tevens vermeld op het attest) en ontvangt dus al geruime tijd een uitkering, op zeer regelmatige basis. Zijn inkomsten zijn dus regelmatig en stabiel. (STUK 2)

Uit het bijgevoegde attest blijkt dat de referentiepersoon in de periode maart tot augustus 2023 een bedrag van 10.078,73 euro ontving, wat neerkomt op zo'n 1.679,79€ gemiddeld per maand. (STUK 2)

7. Het klopt echter wel dat dit maandelijks bedrag onder de grens van 120% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste ligt.

Indien verwerende partij dan nóg van oordeel zou geweest zijn dat het geheel aan bestaansmiddelen niet voldoet, had zij een behoefteanalyse moeten doen cf. artikel 42, §1 van de Vreemdelingenwet, dat gaat als volgt:

"(...)"

Verwerende partij had deze behoefteanalyse moeten verrichten waarbij ze rekening diende te houden met alle voorgelegde stukken van verzoekster waarbij zij rekening had moeten houden met de voorgelegde stukken, in casu de inkomsten van de referentiepersoon, alle vaste kosten, huurovereenkomst, alsook de tenlasteneming in hoofde van de echtgenoot.

Dergelijke stukken hebben dus wel degelijk impact! Er dient bij zo'n behoefteanalyse immers te worden nagegaan welke bestaansmiddelen de Belg en zijn familielid nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Deze voorgelegde stukken hebben met andere woorden een wezenlijke invloed op de behoefte van de referentiepersoon en verzoekster en zijn dus wel degelijk relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse.

Verzoekster legde hiertoe het volgende voor:

- *Attest arbeidsongeschiktheid referentiepersoon; (STUK 2)*
- *Huurovereenkomst; (STUK 3)*
- *Overzicht vaste kosten referentiepersoon; (STUK 4)*
- *Bewijs tenlasteneming in hoofde van referentiepersoon; (STUK 9)*
- *Attest Nationale Bank; (STUK 7)*
- *Attest lidmaatschap verzoekster en referentiepersoon. (STUKKEN 6 en 10)*

Daar dit alles niet gebeurd is, is de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en mist de beslissing deugdelijke materiële grondslag.

Verwerende partij diende aldus een behoefteanalyse cf. artikel 42, §1, tweede lid Vreemdelingenwet door te voeren en vervolgens vast te stellen dat verzoekster en haar echtgenoot wel degelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te hoeven vallen van de Belgische openbare overheden.

Dit gebeurde in casu niet.

De referentiepersoon heeft een uitkering van ongeveer 1.680€. (STUK 2) Hij heeft geen leningen bij de bank. (STUK 7) Hij betaalt slechts 169€ huur (STUK 3) en slechts 40€ voor Electrabel. (STUK 4) Er blijft dus meer dan 1.400€ over, hetgeen ruim voldoende is om rond te komen.

8. Bijgevolg spreekt verwerende partij haarzelf tegen, gelet op het feit dat ze eerst stelt dat verzoekster géén bewijzen heeft overgemaakt aan het bestuur en vervolgens stelt dat uit het administratief van verzoekster dergelijke bewijzen wel werden verstrekt. (STUK 8)

Het is evident dat verwerende partij zichzelf dan ook tegenstrijdig maakt door het uiten van dergelijke bewoordingen.

Verzoekster wenst in dit verband dan ook te verwijzen naar alle stukken die ze heeft overgemaakt aan het bestuur. (STUKKEN 2 – 12)

Verwerende partij waagt het ten onnrechte te beweren dat verzoekster dit niet heeft overgemaakt! (STUK 8)

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40ter, § 2, en 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen" en dat verzoekster in gebreke bleef om de bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden "aan het bestuur over te maken terwijl (z)ij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag". Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen

nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.1.2.2.1. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidde op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

(...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

(...)”

Te dezen wordt in de bestreden beslissing geoordeeld dat “op basis van het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon beschikt over toereikende bestaansmiddelen” nu uit een “(a)ttest afgeleverd door de CM dd. 12.09.2023 (...) blijkt dat de referentiepersoon arbeidsongeschikt is en voor de periode van 01.03.2023 tot en met 31.08.2023 een gemiddelde uitkering van 1679,78 euro heeft ontvangen” en “een gemiddeld maandelijks inkomen van 1679,78 euro (...) niet ter waarde van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast zoals voorgeschreven door artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 (is)” daar dit op het moment van de indiening van de huidige gezinshereniging neerkomt “op een bedrag van 2008,32 euro per maand en heden zelfs op 2048,53 euro per maand”.

Verzoekster voert hiertegen aan dat de inkomsten van de referentiepersoon – haar echtgenoot – “wel degelijk stabiele en regelmatige inkomsten” betreffen nu de referentiepersoon al sinds 2015 arbeidsongeschikt is en dus al geruime tijd, op zeer regelmatige basis, een uitkering ontvangt. Zij gaat er evenwel aan voorbij dat op basis van de door haar geschonden geachte bepaling de bestaansmiddelen van de Belg niet alleen stabiel en regelmatig moeten zijn, doch ook toereikend. Wat deze voorwaarde betreft, schrijft artikel 40ter, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zoals deze bepaling gold op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, voor dat eraan wordt geacht voldaan te zijn “indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002

betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet". Verzoekster beaamt in haar verzoekschrift dat het "maandelijks bedrag onder de grens van 120% van het leefloon voor een persoon met een gezin ten laste ligt".

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2.2. Artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoekster in gebreke bleef om de bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden *"aan het bestuur over te maken terwijl (z)ij wist of diende te weten dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon lager liggen dan het aangehaalde referentiebedrag"*, dat uit het administratief dossier blijkt dat betrokkenen een huurovereenkomst hebben met de sociale huisvestingsmaatschappij BV Woonhaven Antwerpen waaruit blijkt dat de *"referentiepersoon een aangepast bedrag (heeft) gekregen, net omdat zijn inkomen zeer bescheiden is"* en dus *"eigenlijk al ten laste is van de Belgische overheden"* en dat het inkomen van de referentiepersoon onder het bedrag ligt van het huidige leefloon voor een persoon met gezinslast.

Verzoekster voert aan dat zij in het kader van een behoefteanalyse een attest van arbeidsongeschiktheid van de referentiepersoon (stukkenbundel verzoekster, stuk 2), een huurovereenkomst (*ibid.*, stuk 3), een overzicht van de vaste kosten van de referentiepersoon (*ibid.*, stuk 4), een bewijs van tenlasteneming in hoofde van de referentiepersoon (*ibid.*, stuk 9), een attest van de Nationale Bank (*ibid.*, stuk 7) en attesten van lidmaatschap bij de mutualiteit (*ibid.*, stukken 6 en 10) heeft voorgelegd en dat verwerende partij op basis hiervan een behoefteanalyse diende door te voeren en vervolgens diende vast te stellen dat zij en haar echtgenoot *"wel degelijk beschikken over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te hoeven vallen van de Belgische openbare overheden"*, maar dat dit niet gebeurde. Zij licht toe dat de referentiepersoon een uitkering heeft van ongeveer € 1.680, geen leningen heeft bij de bank, slechts € 169 huur betaalt en € 40 voor Electrabel betaalt, zodat er *"dus meer dan 1.400€ over (blijft), hetgeen ruim voldoende is om rond te komen"*. Zij betwist evenwel niet dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat de referentiepersoon voor de huur van zijn woning *"een aangepast bedrag (heeft) gekregen, net omdat zijn inkomen zeer bescheiden is"* en dus *"eigenlijk al ten laste is van de Belgische overheden"*, dit terwijl in artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet *"net is opgenomen dat de eigen behoeften van de Unieburger van de Unieburger en zijn gezinsleden in kaart moeten worden gebracht om na te gaan welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden"*. Zij betwist evenmin dat het inkomen van de referentiepersoon onder het bedrag ligt van het huidige leefloon voor een persoon met gezinslast en toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om te stellen dat *"(a)ls het gemiddeld inkomen onder het leefloon zit, het risico zeer reëel (is) dat men reeds heden beroep moet doen op aanvullend leefloon of dat in de toekomst heel eenvoudig kan aanvragen en bekomen"*. Verzoekster toont dan ook niet aan dat in de bestreden beslissing op basis van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld dat zij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging, gelet op de *ratio legis* van deze bepaling om te vermijden dat de betrokkenen ten laste komen van de openbare overheden.

Een schending van artikel 42, § 1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.1.2.2.3. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40ter en 42, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande

bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.1.2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.1.2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“(…)

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft bekomen en uiteindelijk het land zal moeten verlaten, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn privé en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van het privé en familiaal leven van verzoekster: in het bijzonder is ze gehuwd met meneer hetgeen erkend wordt door verwerende partij! (STUK 9 en 12)

Al haar familiale, sociale en economische belangen situeren zich hier. (STUKKEN 2 – 12)

2. In casu is er geen evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Verwerende partij gaat evenwel geheel voorbij aan het huwelijk tussen verzoekster en de referentiepersoon in de zin van artikel 8 EVRM; uit de bijgevoegde stukken blijkt zeer duidelijk dat dit huwelijk valt onder een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM. (STUKKEN 2 – 12)

Er dient dus een correcte en concrete billijke afweging te worden gemaakt tussen de individuele en concrete omstandigheden van de verzoekster, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds (de zogenaamde “proportionaliteitstoets”). Zoals hierboven reeds vermeld, heeft het EHRM criteria geformuleerd die nationale overheden dienen te leiden in het beoordelen van zulke zaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwerende partij onvoldoende in concreto de individuele belangen van verzoekster én van zijn gezin heeft afgewogen.

In deze zin kan eveneens verwezen worden naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin werd gesteld dat er rekening dient te worden gehouden met het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen die de verzoekster hier heeft opgebouwd (RvV 07.06.2018, arrest nr. 205.020). Dit is in casu niet gebeurd.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.2.2. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat verzoekster ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werd toegelaten of gemachtigd. De bestreden beslissing maakt aldus geen eind aan enig bestaand recht op verblijf van verzoekster. Bijgevolg kan niet worden besloten dat deze beslissing een inmenging vormt in haar privé- of gezinsleven en is er, in tegenstelling tot wat verzoekster tracht voor te houden, geen toetsing vereist aan de criteria uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM. Voorts omvat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel. Dit vormt reeds een indicatie van het feit dat verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het bestaande gezinsleven van verzoekster. De eenheid van het gezin komt dus niet automatisch in het gedrang. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster haar verblijfsrecht slechts erkend kan zien indien haar Belgische echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, maar betekent niet dat zij haar gezinsleven op het Belgische grondgebied niet zou kunnen verderzetten. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan dat bij het nemen van de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met haar individuele belangen en deze van haar gezin.

Waar verzoekster nog verwijst naar enkele arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekster niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar zij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu er *in casu* geen verwijderingsmaatregel voorligt. Aldus laat verzoekster na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vijftientwintig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

